

Pořád ještě tabu

Dříve bylo zaopatřování - svátost nemocných - naprostou samozřejmostí. Dnes je to skoro výjimka. Jde tedy o další z problémů dnešní doby. Proč? Vždyť o smrti ví každý. Proč o ní lidé přesto nechtějí slyšet? Proč nechtějí vědět nic o hodnotě smrti a života věčného? Nechtějí, a tudíž nevědí. Žijí v nevědomosti a ve strachu. Bylo by hříchem podporovat tento hříšný materialismus svým mlčením. Jsme povinni o smrti mluvit tak, jak ji vidí Bůh. Je nutno na tuto myšlenku postupně zvykat své okolí. Až dojde k umírání, budeme mít půdu připravenou. Svátost nemocných je třeba přijímat a doporučovat druhým například před operací bez ohledu na věk a ve stáří bez ohledu na momentální zdravotní stav. Nečekat až na poslední chvíli. Pohřeb věřícího a na setkání s Pánem připraveného člověka musí být radostnou událostí. Vždyť ho doprovázíme do nebe! Aby to bylo upřímné a přirozené, musíme o nebi víc přemýšlet a mluvit.

Jak reprezentuji církev já?

Jak se dnes lidé dívají na církev? Spolek? Středověk? Papež a prelát? Svíčkové báby? Tohle všechno není církev. Pokud ji tak lidé kolem nás vidí, bude nejspíš chyba v nás samotných. Nestačí o církvi kázat, je nutno ji prožívat jako Tělo Kristovo! Stále si musíme uvědomovat, že jsme údy církve. Je-li církev špatná, znamená to, že jsem špatný já. Úkolem člověka je oslavovat Boha jednak životem, jednak liturgií. Obojí je třeba umět spojit. Zásadně nelze liturgii od každodenního života oddělovat. Ta musí být živá a nemůže se vyhýbat žádnému problému. Nebojme se tedy do liturgie zařadit celý svůj život včetně bolavých zklamání. Nikoliv ufnukaně, ale slavnostně. Vel-kým přínosem pro nás je i v tomto směru Druhý vatikánský koncil. Važme si toho.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr

Tiší dostanou za dědictví zemi

Vlastnictví je ve světle Božího království iluzí! Co vlastně? Počkej si pár let! Kolik toho vlastníme, poznáme, až budeme šest stop pod zemí.

Pouze tiší dostanou zemi za dědictví (viz Mt 5,4). „Tiší“ se též překládá jako „skromní“, „pokorní“, dokonce jako „nenásilní“ nebo „bezmocní“. Jako františkán si připomínám, že František nám říkal, abychom nikdy nic nevladnili, neboť – říkal – pak vlastníte všechno. Když se zbavíte myšlenky

vlastnění, budete svobodní. Veřejná muzea a knihovny jsou toho dobrým příkladem. Nemusíme kupovat umění a nosit si je domů, abychom se z něj těšili. Musíme se očistit od touhy vlastnit, což je zřetelné učení opomíjeného desátého přikázání. Když potřebujeme všechno nosit do našich domovů, abychom tomu pak mohli říkat „moje“, pak vše venku bude „tvoje“ a my máme zaděláno na život v chamtivé žádostivosti.

(meditace pro 32. neděli v mezidobí)

Akce Zachraňme lovosické varhany

zůstává pro naši farnost stále aktuální.

Díky trvajícím ochotě k pomoci od pana Pavla Hrubeše pokračují aktivity na opravě varhan v našem kostele. Naplánované benefiční koncerty je nutno odložit na dobu kdy bude možné je realizovat.

Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace a způsob jak přispět najdete na internetových stránkách naší farnosti: <https://farnostlovosice.cz/>.

Liturgie v rodině

Karanténa je příležitost o tomto víkendu využít možnost si zorganizovat domácí bohoslužbu slova.

Pokud jste na tom podobně jako my - už dlouho o něčem takovém uvažujete, ale ještě jste se neodhodlali - zde několik návodů k inspiraci:

<https://www.youtube.com/watch?v=nXjfwGSluRU>

<https://www.cirkev.cz/cs/aktuality/200315liturgie-v-rodine>

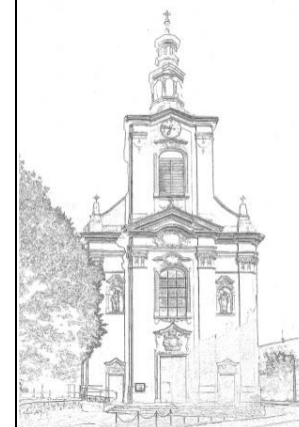
<https://www.farnostkomin.cz/aktuality/domaci-bohoslužba-slova/>

<https://www.pastorace.cz/clanky/manual-pro-domaci-nedelni-bohoslužbu>

Naši biskupové v souvislosti s teroristickými a vandalskými útoky na kostely doporučují věřícím, aby věnovali **zvýšenou pozornost odloženým zavazadlům, balíkům a větším předmětům** i chování neznámých osob ve svém okolí. V případě podezření se nemáme ostýchat upozornit Policii ČR na tel.č. 158.

Václav č. 37 (2020)

8. 11. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

32. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út 17:30

St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- Svíce za uzdravení - v neděli 8. 11. 2020 ve 20:00 zapalme spolu svíci (viz uvnitř týdeníku)
- Doporučujeme sledovat přenosy bohoslužeb. Těm, kteří tuto možnost nemají, **uděluje otec biskup dispens** od účasti na nedělních bohoslužbách.
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře**: závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

David Wilkerson

Dýka a kříž

2. Počínal jsem si jako blázen II

Soud je obrovská, strach nahánějící budova, do které se ze všech stran hrnou lidé - nejen ti, kteří zde mají své zaměstnání, ale také zvědavci z ulice a samozřejmě ti, kteří tu hledají právo nebo pomstu. Když jsme čekali před místností, kde se měl konat proces s vrahy Michaela Farmera, ozval se rozhorleně nějaký muž:

„Pro ně je i elektrické křeslo příliš dobré!“ Pak se obrátil ke strážní u dveří: „Dejte těm mizerům pořádnou lekci! Ať mají výstrahu i ti druzí.“ Strážný si zastrčil palce za opasek a otočil se k němu zády. Věděl zřejmě, že toto je jediný způsob obrany před samozvanými zastánci spravedlnosti.

Ve frontě před námi čekalo už čtyřicet lidí. Jak jsem zjistil později, bylo v místnosti pro návštěvníky vyhrazeno pouze 42 míst. Bylo jasné, že kdybychom se byli zastavili někde na snídani, měly by všechny události od onoho 28. února 1958 docela jiný průběh. Čekali jsme u dveří půl druhé hodiny a netroufli jsme si ani na chvíli odejít, neboť tu bylo mnoho dalších, kteří čekali na příležitost zaujmout naše místa. Jednou šel kolem nás nějaký soudní úředník. Ukázal jsem na sousední dveře a zeptal se ho:

„Je tam pracovní soudce Davidsona?“ Přikývl.

„Bylo by možné, abych ho navštívil?“ Muž se na mne pohrdlivě podíval a zasmál se. Neodpověděl a šel dál.

Okolo desáté otevřel strážný dveře soudní síně. Nejdříve však každého z nás v malé předsíni prohlédli, zda nemáme u sebe zbraně.

„Jejich gang prý vyhrožoval soudci, že ho oddělají při procesu“, vysvětloval muž přede mnou během své prohlídky. Sedli jsme si s Milesem na poslední dvě volná sedadla. Vedle mne byl ten muž, který se domníval, že by spravedlnost měla být rychlejší. „Ty kluky měli už dávno popravit, nemyslíte?“ Nečekal na odpověď a hned se s toutéž otázkou obrátil na svého souseda z druhé strany.

Překvapilo mne, že soudní síň byla poměrně malá. Očekával jsem místnost se stovkami sedadel, ale tato představa pocházela nepochybně z Hollywoodu. Ve skutečnosti byla polovina síně určena soudním zaměstnancům, část tisku a zbytek pro návštěvníky. Soused napravo mi zběžně vložil soudní řád. Když do místnosti vešla skupina mužů, poučil mne, že jsou to obhájci.

„Je jich dvacet sedm“, řekl můj soused. „Museli být jmenováni státem. Jinak by nikdo takovou lůzu neobhajoval. Kromě toho nemají ani peníze. Španělští hoši, víte?“

Nevěděl jsem, ale neřekl jsem nic.

„Zapírají vinu - a při tom je to vražda prvního stupně. Všichni by měli dostat elektrické křeslo!“

Pak vešli obžalovaní.

Nevím, koho jsem vlastně očekával. Asi muže. Byl to přeče soud pro vraždu a dosud jsem si vlastně neuvědomil, že něco takového mohly spáchat také děti. Ve skutečnosti to však opravdu byly děti. Sedm shrbených, vyděšených chlapců, souzených pro brutální vraždu. Každý hoch byl připoután za ruku ke svému strážnému, který vedle něj vypadal jako obr. Zdálo se mi, jako by byli vybráni úmyslně pro kontrast. Dovedli sedm obžalovaných na levou stranu místnosti, usadili je a sejmuli jim pouta.

„Takhle se s nimi musí! Opatrnosti nikdy nezbývá“, pronesl můj soused. „Bože, jak je nenávidím!“

„Zdá se, že Bůh je jediný, kdo je má rád“, odpověděl jsem mu. „Co to...“ ...

(z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)

Možnost získat dušičkové odpustky bude kvůli pandemii prodloužena

Z důvodu pandemie Covid-19 je možnost získat plnomocné odpustky pro zemřelé prodloužena na celý měsíc listopad. Úkony a podmínky jejich získání budou přizpůsobené tak, aby se zajistila bezpečnost věřících. Z pověření Svatého otce to umožnila formou dekretu Apoštolská penitenciárie, která tak vyšla vstříc žádostem biskupů z mnoha zemí světa postižených koronavirem.

Apoštolská penitenciárie s osobním pověřením papeže Františka stanovila, že je letos možné získat plnomocné odpustky po celý měsíc listopad. Tato možnost plnomocných odpustků, která obvykle platí pouze od 1. do 8. listopadu, byla nyní prodloužena na celý měsíc z důvodu pandemie Covid-19. V České republice je tato možnost i týden před 1. listopadem, tj. letos již od 25.10.2020.

V dekretu s podpisy hlavního penitenciáře kardinála Maura Piacenzy a regenta Mons. Krzysztofa Nykiela stojí, že je letos možné získat plnomocné odpustky kterýkoliv den v měsíci listopadu. **Podmínkou je návštěva kostela nebo kapličky a modlitby Otčenáš a Věřím v Boha a dalších obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i všednímu).**

Kromě toho **senioři, nemocní a všichni, kteří z vážných důvodů nemohou opustit své bydliště** kvůli omezením spojenými s pandemií, mohou získat odpustky na dálku.

Stačí, **pokud se v modlitbě spojí se společenstvím církve, zřeknou se jakéhokoliv hříchu a s úmyslem splnit, jakmile to bude možné, i další podmínky (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) a před obrazem Pána Ježíše nebo Panny Marie se pomodlí za zesnulé.** Mohou to být např. ranní chvály nebo nešpory z breviáře za zesnulé, růženec, Korunka k Božímu milosrdenství nebo jiné modlitby za zemřelé, které se věřící obvykle modlí, četba úryvku z Evangelia, který je součástí liturgie za zesnulé, nebo vykonání skutku milosrdenství, obětování Bohu bolestí a útrap vlastního života.

Apoštolská penitenciárie v dekretu zároveň žádá, aby byli kněží k dispozici pro věřící v udělování svátostí smíření a svatého přijímání nemocným. Kardinál Piacenza a Mons. Nykiel připomínají platná nařízení v Nótě týkající se svátosti smíření v době pandemie z 19. března tohoto roku.

Závěrem jsou všichni kněží naléhavě vyzýváni, aby na svátek Vzpomínky za všechny věrné zemřelé sloužily třikrát za den mši.

Svíce za uzdravení - okno u vás doma

V důsledku pandemie koronaviru prochází lidstvo temnou zkušeností smutku a úzkosti, strachu a nejistoty, samoty a beznaděje. Navíc se nás bolestně dotýká brutální násilí v Bělorusku a Náhorním Karabachu i nová vlna teroru ve Francii, Rakousku, Afganistánu a Etiopii.

Uprostřed těchto okolností si přejeme zakusit „solidaritu otřesených“ (Patočka), darovat si navzájem prožitek blízkosti a sounáležitosti celé lidské rodiny. Je lepší zapálit svíčku, než proklínat tmu.

Pojďme společně **v neděli 8. listopadu 2020 ve 20 hodin** rozsvítit v oknech svých domovů svíci a vyjádřit tak touhu po uzdravení svých blízkých, po uzdravení vzájemných vztahů i celé planety. V tento den si připomínáme 400. výročí bitvy na Bílé hoře, která proběhla 8. listopadu 1620 a stala se na celá staletí symbolem temnoty, útlaku, netolerance a rozdělení.

K této iniciativě nás inspiruje společné prohlášení papeže Františka a velkého imáma Al-Azhar Ahmada Al-Tayyeba „O lidském bratrství pro světový mír a společném soužití“ z Abú Dhabí, které v těchto týdnech František rozpracoval v encyklice Fratelli tutti.

Opatství Venio - Klášter benediktinek na Bílé Hoře, Praha